

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Theokritu eidyllia, tutesti mikra poēmata
hex-kai-triakonta**

Theocritus

Francofurti, 1553

XXVI: Megara, uxor Herculis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

urn:nbn:de:hbz:468-1-724

THEOCRITI

Aurum totus erat, toto contextus ab auro.
At mihi sollicitum subita formidine pectus
Dirigit; ne forte sacer foret Ennosigeo,
Et multum dilectus ita aureus undiq; piscis,
Thesaurus uel cceruleæ suus Amphitrites.
Paulatim ergo ipsum solui retinacibus hanis,
Ne quicq; ab hanatis teneatur retribus aurum
Amplius, atq; illum subeunte rudentibus auro
In siccum traxi littus, tum friuola denum
Sacramenta dedi iurans, quia scilicet essem
Hanc ultra placido factus in æquore cursum,
Sed magis in terra semper mansurus, et auro
Regnaturus, at hæc monstrose somnia noctis
Excussere mibi, sed in hæc tu cuncta sagacem
Intendas animum, simul ordine noueris hospes,
Ius quia iurandum metuo, nec lædere fas est.

Non est quòd metua, que non iuraueris ipse,
Non etiam aureolum pisces confixeris usquam,
Nec sis uenatus per ccerulea lustra profundi.
Somnia nam uanis sunt ista simillima nugis.
Quòd loca si uigilans excusseris ista, sivebis
Spem somni de pisce magis qui carneus adsit,
Ne tibi dum fallax deus aurea somnia mittat,
Emoriare fame falso delusus ab auro.

THEOCRITI MEGARA,

uxor Herculis.

Eidyllion XXVI.

Quid

EIDYLLION XXVI.

Vid curis adeò te nunc mea mater acerbis
Affligis^c magnoq; animū merore dolentē
Conficis^s. Et tua nō ullus iam tēpore lōgo
Inficit ora rubor, sed uultu marcida palles.
Nempe malis premitur clarissimus ille tuorum
Filius, et requiem non inuenit cœumnarum
Rege sub ignauo, tanquam si forte leonis
Seruiat imbelli generosa ferocia ceruo.
Heu cur me tantis cœlestia numina diuūm
Affecere malis, cur me genuere parentes
In tam uiuacem crudelitā fata futuram?
O ego non felix, quando non illa merentis
Inuenere uiri thalamum mala, cuius honorem
Tam colui, quanti charissima lumina feci.
Qnem quoq; nunc animo uenerorq; coloq; fideli;
Quo neq; uiuentum quisquam cōtemptior unquā
Extiterit, neq; qui tantos perfirre labores,
Aut poterit tales iniucto pectore curas.
In felix qui, quas uel ei dedit autor Apollo,
Vel mala Parcarum uel Erinnios impiat turba,
Occidit graibus sua pignora chara sagittis:
Perditus atq; furens animo per tota usgatus
Limina, cæde replens, et casis omnia natis,
Quos oculis uidi ipsa meis à patre peremptos
In felix, nam quisquam alius non talia uidet,
Ne per uisa quidem tacite nocturna quietis.
Nec tamen auxilio me sepe hocantibus ipsis

THEOCRITI

Mater eram, nec erant uires mibi tale potentes;
Namq; aderat fatale malum, umciq; negatum.
Paruula ceu uero uolucris tristatur, ubi illi
Implumes pereunt pulli, quos improbus anguis
Uepribus in densis rapiens uorat ore cruento.
Quos supra querulum stridēs uolat anxia mater,
Nec tamen auxiliū quicquam pereuntibus afferit,
Nam pauet, & seūm propius timet ire draconē.
Sic egr quæ pariens sum facta miserrima mater,
Dilectos lugens quandam mea pignora natos,
Per mea non sano currente pede tecta uagabari.
Atq; utimam tristi confixa sub lrepate dirum
Ipsa experta forem telum, natisq; peremptis
Mortua sim simul ex illo confecta ueneno.

Cynilia sc̄emineis numen uenerabile turbis,
Sic poterant chari tibi nos fleuisse parentes,
Plurimaq; in manibus funebria dona ferentes,
Imposuisse pyris æqualibus, ossaq; eodem
Mandassent tumulo, quacunq; in parte sepultis.
Nunc pueris fœcunda colunt hi incenia Thebas,
Possessa Aonij per arantes pinguis campi,
Verum ego Tiryntho sterili lunonis in urbe
Pluribus infelix cor fracta laboribus angor.
Nec uariat fortuna modum mibi seua malorum.
Nec lacrymis requies nūquam cessantibus illa est.
Quoq; uirū uideam uix temporis hora pufillī est.
Aedibus in nostris etenim numeroſa laborum

Ocia

E IDYLLION XXVI.

Ocia uertentes, terraq; mariq; superbis
Viribus afflit saxo uehementior omni,
Durior & ferro pectuq; animumq; ferocem.
Ac tu non aliter quam si de flumine pleno
Stillet aquæ riuus, noctesq; diesq; profusis
Fletibus indulges, sed etiam nec qui mea præsens
Vulnera soletur quisquam est affinis amicus.
Non etenim mecum nunc tecta domestica seruant.
Verum omnes nemerosa ultra prædulitis Isthmi
Regna colunt, nec adest quisq; mihi cui mea curæ
Sint mala, qui placida solent uoce relitam.
Solz ego cunctarum sum facta miserrima matrum.
Sed quæ sola meos potuit lenire dolores,
Et quadam tenus est animo leuis aura iacenti.
Pyrrha soror, sed & ipsa sui nunc ægra mariti
Flet super Iphiclo nato tibi & hoc quoq; nam te
Mortaliq; deoq; uiris peperisse putarim,
Natos per totum miseris magis omnibus orbem.

Hactenus illa quidè querulo sermone profata est,
Et simul undant demisit lumine guttas,
Plus ponis uiri idi lectis de fronde recentes,
Dum memor inœlix natorum est atq; parentum.
Haud alter lacrymis humectans ora genasq;
Constitut Alcmene, & suspiria tristia ducens,
Sic offita nurum uerbis prudentibus insit.

O ramis inœ' ix aduerso filia fato,
Quid uenit in metem res hec tibi; tristibus ambas

THEOCRITI

Quid ue mones lacrymis, miseris dū mente labo
Enumeras memori, quos iā defleuimus olim? (res
Num satis hæc tolerasse fuit, si sola suissent?
Nunc mala continuò crescent, nunc nulla dierum
Non aliquid nostris lugubre doloribus addit,
Et luctus uchementer amans queat ille uideri,
Quo nostri studeat titulos numerare doloris.
Fide animo, non hæc sumus ex loue fata supremo
Sortiti; sed enim te fine carente laborum
Inuolui cumulo uideo mea filia. uerum
Ipſa tuo possum faciliè ignoruisse dolori,
Quam nulla iniuitent satiatam gaudia mentem
Ampius, & nunc te suprà quam credere posis
Lugeo, & ex animo miseror, quia te quoq; nostri
Participem fieri uoluit fors improba fati.
Et que triste grauant nostrum caput ærumnarum
Nunima Persephones Acherusia testor, & ipsam
Spiciferis Cererem redimitam tempora seris,
(Quas prudens aliquis nostris ex hostibus optem
Peteret, ut magno luat hæc periuaria damno)
Non minus esse mihi charam, nec peius amari
Quam si te proprio peperisse sanguine, quam si
Sola domi superes, atq; unica filia nostræ.
Quod te non dubie meminisse fatebere: quare
Nec te deliciae nostræ, dulcisq; uoluptas,
Hac mihi neglectam tam dura forte queraris,
Non si uel grauiora fleam, uel largius atris.

Pulchris

EIDYLLION XXVI

Pulchricomæ Niobes lacrymis, nec plurima lugēs
In mala deieclum genitrix, ut nos quoq; nature
Ex ulla penitus reprehendi parte meretur.
Ipſa quidem longos menses bis quinq; peregi,
Grande laboranti pondus sub pectore gestans,
Ipſum qui Stygij me penè subire coēgit
Præulidas portas. & ferrea limina Ditis,
Talia tamq; grauis tolerantem incommoda partus.
Nunc tamen externo mihi perditus ille sub orbe,
Forsitan ad ſeui pergens certamina Martis
In noua bella ruit, nec alioquin rationibus ullis
Auguror infaelix num sit redditurus, & ipſum
Excepura ego sim, uel an hoc queq; fata negarint
Nunc quoq; me terrent que triftia ſomnia uidi,
Nuper quum placide demisi membra quieti,
Quām metuo, ne triste aliquid portendere nobis
Viſa horrenda uelut: mihi enim ſub nocte silenti
Adſlitit atrium retinens utraq; ligonem,
Herculis inuidi virtus illa inclita, tanquam
Agricola, aut magno conductus munere foſſor
Ingentem uiridi foſſam facturus in agro,
Nudus & inuestis, nec armatus, ut amē, uirili
Corpus erat tunica, neq; crassæ tegmine lene.
Postquam ceu ualido cui ciuita eſt uinea uallo
Imposito totum conficit fine laborem,
Ferrato innitens excelso pectore telo
Iam ſumpturus erat, quos anteſolebat, amictus,

THEOCRITI

Quum subito emicuit rapida uis ignea flamma
Pro magna tumulo cæcāq; uoragine fossa,
Iamq; furens immensus & insedabilis ignis,
Ante ipsum iuxtaq; & in ipsius ora ruebat,
Ille quidem pedibus semper uelocibus usus
Dirum Vulcani prompta uirtute furorem
Vitabat, cedensq; retro, sua membra ligone
Non secus ac scuto defensans: deniq; circum
Omnia lustrabat, huc illuc lumina uerans,
Impia pugnantem ne flamma prehenderet ipsum,
Cui dum subsidio, nisi uaria insomnia uidi,
Magnanimus uenit Iphiclus procumbere terra
Vix erat labens, nec posse resurgere rectus.
Sed miser immotus iacuit ceu debilis æuo
Decremente senex, quem uiribus inuidia magnis
Inuitum populatur & opprimit ægra senectus.
Stratus humi iaceat, donec quis prætereuntum
Subleuet exhibeatq; manum, sic ipse iacebat
Scutifer Iphiclus, latera ægre ignavia uerans.
Ipsa uidens natos cassos ope: deniq; flebam,
Dōnec nostra leuis dissoluit lumina somnis,
Et rubicunda diem ueniens aurora reduxit.
Talia per tacite que uidi insomnia noctis
Excubias: que cuncta precor, uertantur in ipsum
Eurystheum genere à nostro, sed fiet & illi.
Maximus hic uates animus meus, omnia diui
Sic, & non dū ducant ratione fauentes.

Theos